

At vente på enden god

Det var selvfølgelig i gamle dage og ude vestpå. Et par - lidt op i årene - mødte op hos præsten og ville giftes på lørdag! Da kunne præsten ikke, det måtte vente til om 14 dage. ”- Nå, sagde manden, det er nu også lige meget: mæ og Maren, vi begynder no o lørdag!” Det kan være svært at vente. Nu har vi november. Jeg synes der er en tendens til, at julen rykker længere og længere frem på kalenderen. Ja, den er selvfølgelig den 24. dec., men allerede 1. december siger folk Glædelig Jul og butikkerne har været i gang længe før. I kirken hedder de sidste 4 søndage før jul ikke juletid, men adventstid – og her handler det om at kunne vente – vente ”på enden god.”

Udtrykket stammer fra Hostrups salme om ” julebuddet til dem, som bygge”. Og det slog mig, da jeg så den nye danske film ”Stille Hjerter” med Morten Grunwald og Ghita Nørby i hovedrollen. Den handler om en lægekone, som ved, at hun skal dø af en sygdom, der vil lamme hende helt til sidst. Det vil hun ikke vente på – det har hun ikke lyst til. Hele livet har hun styret selv, får man indtryk af, og nu får manden besked om at give hende en sprøjte. Men inden da har hun orienteret børn og børnebørn, og de fejrer en ”juleaften” sammen, for det har jo altid været sådan en hyggelig fest.

Den film var selvfølgelig et indslag i debatten om aktiv dødshjælp – og det er svært at gøre sig klog på den slags, når man ikke har været der selv, men jeg synes alligevel, det forekom forkert.

Ind og ud af verden.

Vi ved jo alle sammen at det er svært at komme til verden, vi skal vente og vente – 9 måneder- Dirch Passer mente ikke, der var andet at lave end at sidde der og skrive lidt på indersiden af maven. Der er jo heller ingen der siger, det skal være nemt at komme herfra igen. Selv da jeg var allersløjest af min kemo, kunne jeg mærke, at jeg gerne ville leve. De eneste gange, jeg har ønsket et ”gid jeg var død” – det var under presseveerne – lige før- og så var det snart efter glemt.

Det billede bruger Jesus for øvrigt også: kvinden der sørger, fordi hendes tid er kommet, men som bagefter har glemt det igen i lutter glæde over at et barn er kommet til verden. Meget af vores liv er vel egentlig ”adventstid” – ventetid, men det, vi venter på, er jo ”enden god”.

Apostlen Paulus sad i et fangehul i Rom og ventede på sin dødsdom, han fordrev ventetiden med at skrive til menigheden i Filippi – og her skrev han:” Glæd jer altid i Herren. Jeg gentager: glæd jer. Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus.”

Det er stærke ord om, hvad vi også kan fordrive vore ”ventetider” med.

Anne Kirstine Langkjer